

W. Neergaard sluttede sig til Forslaget det store og hele, om end han nok mente, iat der kunde være et og andet at indvende. I Mod sætning til det Princip, man i ældre Tider fulgte, at „man tog mest Hensyn til Faderen, noget til Moderen og slet ikke noget til Barnet“, mente han, at man i vor Tid burde følge Princippet: først Barnet, saa Moderen og sidst Faderen! — Han advarede dog imod at stille „ægte“ og „uægte“ Børn ens, idet han navnlig udtalte sig imod Opgivelse af eller Eftersøgning af Faderens Navn og imod Barnets Arveret.

Mads Larsen mente i Lighed med Sveistrup, at der m. H. t. Barnets Forsørgelse maatte sættes en Grænse nedad. Ligeledes mente han, at der bør beskikkes *ethvert* uden for Ægteskab født Barn en Værg. Endvidere talte han for en Forhøjelse af Normalbidraget, idet han rettede det Spørgsmaal til Justitsm., „om det i Følge den Tendens, som jeg paa skønner, der gaar igennem hele Lovforslaget, nemlig at der skal gives et mere fyldestgørende, højere Beløb som Underholdsbidrag til disse Børn, er Mening, at dette Hensyn virkelig skal tages til Rettesnor ved Afgørelsen af Normalbidragets Størrelse. Thi jeg mener, at dette maa i allerhøjeste Grad paa kræves“.

Martin Madsen Halsted anbefalede i stærke Ord, at man i Loven optog det af Dansk Kvindesamfund stillede Forslag, om Opgivelsen af Faderens Navn; han betegnede dette som „det centrale i hele Lovgivningen paa dette Omraade“, og betragtede dette som langt væsentligere end Barnets Arveret.

Berntsen udtalte, at alle humane Bestemmelser ang. det uden for Ægteskab fødte Barn vil blive uden Betydning, hvis det ikke er Pligt for Moderen at angive Barnefaderens Navn; „thi det er en Selvfølge, at jo større og strengere Krav man stiller til arnefaderen, jo mere Interesse har han af at slippe for disse Forpligtelser“. Han udtalte sig i stærke Ord imod Fødselsstiftelsens Hemmeligholdelsesret. — Han udtalte sig ligeledes for, at der beskikkes Barnet, født uden for Ægteskab, en Værg, idet han henviste til, at der jo skal beskikkes det inden for Ægteskab fødte Barn en Værg, naar dettes Fader dør.

Andreasen sluttede sig ogsaa til denne Tanke om Beskikkelse af Værg i alle Tilfælde. Endvidere udtalte han sin Glæde over „den Bestemmelse, der angaar Barnefaderens Pligt til at understøtte den vordende Moder under Svangerskabet“, idet han ønskede, „at man ogsaa her imødekom den Henstilling, der er rettet fra Dansk Kvindesamfund om,

at denne Adgang til Understøttelse blev mulig for Barne moderen uden Hensyn til, om der er rejst Sag mod den paagældende Barnefader“.

Mølgaard-Nielsen udtalte det Ønske, at det Udvalg, der skal behandle Sagen, vil strække sig saa vidt som muligt m. H. t. de tre store og vigtige Spørgsmaal: Faderens Navn, Ophævelsen af Fødselsstiftelsens Hemmeligholdelsesret og Barnets Arveret.

N. C. Jensen udtalte, at Hovedpunktet i den hele Sag for ham var, „at give Barnet den fuldstændige Ret til at eje Faderens Navn“.

J. Nielsen gav Justitsministerens Forslag sin fuldeste Tilslutning, men kunde dog „ikke rigtig se, hvorfor Moderen ikke skulde have Pligt til, saa vidt det er hende muligt, at opgive Faderens Navn“.

Fraenkel greb Lejligheden til at komme med nogle „storpolitiske“ Udtalelser, men gjorde dog den Bemærkning til det forelagte Lovforslags § 17: „Jeg maa tilstaa, at ved at læse denne Paragraf tænkte jeg ved mig selv, at Hænderne er Esavs, men Røsten er Jakobs. Det var, tænkte jeg, en rigtig Dameparagraf“. Hvis en af de to Parter skulde udleveres, vilde han ubetinget udlevere Manden, idet han mente, at der vilde ske mindst Ulykke ved, at Barnet fik Ret til at vide Faderens Navn.

A. C. Meyer talte imod, at det uden for Ægteskab fødte Barn bliver sat i en Undtagelsesstilling, og han hævdede, „at saa længe der er et uden for Ægteskab født Barn, der staar i en saadan Stilling, at det ikke maa faa sin Faders Navn at vide, at det er ude af Stand til at henvende sig til den, som har skænket det Livet, saa længe er der faktisk en Undtagelsesstilling for dette Barn, som ikke maa finde Sted“.

Jensen-Sønderup udtalte sin Tilfredshed med de to første Dages Forhandlinger, „og jeg maa have Lov til at sige, at der ogsaa er al Grund for Dansk Kvindesamfund til at være tilfreds med den Interesse, som dette Spørgsmaal har vakt — — —“. Han hævdede, at Spørgsmaalet om „Faderens Navn i Virkeligheden er af større Betydning end Spørgsmaalet om Barnets Arveret —“. Endvidere gjorde han opmærksom paa, at man meget vel altid kunde fastsætte Faderens Bidrag i Forhold „til hans økonomiske Omstændigheder uden Hensyn til, om det maatte være nødvendigt til at opdrage Barnet for; og at man saa vel at mærke satte det i Forbindelse med, hvad Dansk Kvindesamfunds Udvalg meget har henstillet, at der i alle